

[Hans Hansen (Rørby).]

modtage Hjælp af Statskassen, naar man har mange Køer eller megen Jord eller store Fabrik anlæg, end naar Folk intet raader over af disse Ting?

Det er blevet en udbredt Opfattelse her i Rigsdagen, som deles i hvert Fald af de store Partier, at Fabrikherrer, Godsejere og Storbønder skal hjælpes af Staten. Og naar de skal hjælpes af Staten, skal man bag om, saa faar det finere Navn som Smørordning, Sukkerordning og Toldtariffer. Paa samme Maade er det med den Del af Toldloven, der virker som Beskyttelse. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde i Eftermiddags, at Toldtariffer og Kvota var Kampmidler i den økonomiske Krig over for Udlandet. Det er ikke endnu gaaet op for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at Toldtariffer og Kvota er noget, der ikke er rettet mod Udlandet, men mod Landets Forbrugere, mod Landets egne Børn. Men hvorfor ikke sige det rent ud, som det er? Hvorfor skal denne Fattighjælp til disse Folk være finere end den, de fattige faar? Skal der hjælpes her, saa kan alle disse Herrer paa samme Maade som de fattige gaa hen til de sociale Kontorer og faa deres Tilskud personligt.

Retsforbundet er gaaet skarpt imod den Politik, der gaar ud paa at give Tilskud og Beskyttelse til Produktion og Industri, og vil gøre det fremdeles her i Tinget og ude i Landet. Derimod er vi ikke gaaet imod, at de arbejdsløse, de gamle og syge, som maa skønnes at være ude af Stand til under det herskende Fordelingssystem at skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold, faar Hjælp — for Resten vilde det ogsaa være i Strid mod Grundloven at gaa imod noget saadant. Størrelsen af Hjælpen til Folk, der ikke kan klare sig, kan være omdiskutabel, men at de skal have Hjælp, det kan ikke diskuteres. Naar Lovgivningsmagten forsømmer sin vigtigste Opgave: at holde Adgangen til Erhverv aaben, maa de Ulykker, der sker derved, afbødes, uskyldige Mennesker maa ikke lide derunder.

Men helt anderledes er det, naar det drejer sig om en Ordningspolitik. Den er urimelig; det højeste, Staten her kan yde, er personlige Tilskud efter samme Regler. Alle maa være lige for Loven, og der er ingen Mening i, at Staten anviser en Godsejer nogle Tusinde Kroner om Aaret, fordi

han har et Par Hundrede Køer eller tilstrækkelig megen Jord, og det er det, der sker gennem Smør- og Sukkerordningen, ligesom det er en gammel Opfattelse fra konservativ Side, at Fabrikherrer og Aktieselskaber skal have beskyttet Produktion. En saadan Politik er svag og uholdbar, fordi den er saa aabenbar urigtig, og det er givet, at en saadan Lappe- og Tilskudspolitik kun kan være et Udtryk for, at Regeringens Skude gaar paa Pumperne trods alle Fraser om Styrke og Tilslutning. Vi har hørt om deres Styrke i Radioen, nu da Majfesterne blev transmitteret. Ja, det mangler saamænd ikke paa store Ord, men jeg har en levende Følelse af, at Regeringens Medlemmer og andre, der ved bedre, maa faa en underlig flov Smag i Munden af alt dette Praleri om, hvad Socialdemokratiet har udrettet for Arbejderne, og i Særdeleshed for de unge, der vokser op.

Det samme gælder for Landbruget, og det samme gælder for Kommunerne og hele den kommunale Administration og Økonomi. Kommunernes Stilling er i Dag haabløs. Jeg skal nøjes med at nævne en enkelt Kommune, og det er ikke engang Hygum — det er jo snart blevet et Slagord over hele Landet, at det hele gaar ad Hygum til. Hygum er jo den af de sønderjyske Kommuner — ja, for Resten af hele Landets —, der har den højeste Skatteprocent. Den har i Aar en Skatteprocent paa omkring 30. Sogne- og Amtskommunerne tager altsaa omtrent en Trediedel af den skattepligtige Indkomst. Nej, den Kommune, jeg vil nævne, er Øster Højst i Tønder Amt. Dens Skatteprocent har i mange Aar ligget paa 14—15—16, og det er en af de mange Kommuner, især i Sønderjylland, hvis Forhold er fortvivlede. I 1920 ved Genforeningen havde Øster Højst Kommune en Skatteprocent paa 2 og en Kommunegæld, der var minimal — 2 000 Mk. Nu er Kommunens Skatteprocent, saa vidt jeg ved, over 14, og Kommunens Gæld er 400 000 Kr. Jeg kan til Oplysning føje til, at der er 300 Skatteydere i dette lille Sogn.

Et Statsstyre, der ikke kan forbedre disse Forhold, er svagt, og der er mange Kommuner her i Landet, hvis Forhold er af lignende Art. Paa denne Baggrund er Regeringens Hjelpeforanstaltninger og Ordningspolitik rent latterlige. I Aar er